

Eleccions generals

Aliança Popular vol Ferrer Salat com a cap de llista per Barcelona

Els dirigents d'Aliança Popular a Madrid i a Barcelona coincideixen que Ferrer Salat hauria de ser el número 1 d'aquest partit per Barcelona en les pròximes eleccions generals, si finalment l'ex-dirigent empresarial accepta d'entrar a la coalició de Fraga

M.A.Llinàs

Barcelona.— L'ex-president de la CEOE, Carles Ferrer Salat, és en aquests moments el candidat més ferm per a ocupar el número 1 de la llista per Barcelona d'Aliança Popular en les pròximes eleccions generals previstes per al 1986 si accepta d'entrar en aquest partit. Segons que ha pogut saber l'AVUI, les converses entre alts dirigents del partit de Fraga i Ferrer Salat en les últimes setmanes tenien com a objectiu final aconseguir convèncer l'ex-president de la CEOE que el seu futur polític a mig termini es rivalitzaria amb Miquel Roca i, probablement, amb Narcís Serra en les pròximes eleccions generals.

El primer pas per a aconseguir que Ferrer Salat sigui el candidat per Barcelona, —la circumscripció que té més escons d'Espanya—, és que accepti d'entrar al partit i en un lloc destacat, on pugui actuar ja com un líder. Un dels motius pels quals els dirigents d'AP estan d'acord amb la figura de Ferrer Salat és perquè com a ex-president de la CEOE no és un nouvingut a la política, com a succeït amb anteriors candidats d'aquest partit a Barcelona. Aliança Popular sembla que aquesta vegada està decidida a no improvisar candidats d'última hora com ha fet en

totes les altres eleccions, perquè, tot i l'esforç que han fet els escollits, i especialment l'últim, Eduard Bueno, el resultat no ha estat el que esperaven.

La qüestió rau, però, en com fer entrar Ferrer Salat. Els dirigents de Madrid d'AP creuen que la millor manera seria fer-lo vice-president, la qual cosa ja li ha ofert Abel Matutes, que cediria el seu lloc a l'ex-president de la CEOE i ell dirigiria la campanya des d'un càrrec més tècnic. Però, amb això, sembla que no hi coincideixen els dirigents d'AP a Catalunya que preferirien que l'entrada de Ferrer Salat es fes des de Barcelona i, en tot cas, que després la seva figura fos projectada a tot el partit.

La decisió, després de l'estiu

Aquesta lluita està ara però pendent del que decideixi Ferrer Salat. L'ex-president de la CEOE digué ahir a Palma de Mallorca que fins després de l'estiu no pensa prendre cap de decisió sobre l'oferta que li han fet per a ocupar la vicepresidència d'AP. Ferrer Salat ha manifestat que en cas de no acceptar d'entrar a la vida política continuarà dedicat a activitats de caire social «com ja vaig fer abans d'ocupar la presidència de la CEOE, defensant

L'ex-president de la CEOE, Carles Ferrer Salat

un model cultural i de societat». Quant a si la seva entrada en la política només pot fer-se mitjançant AP, Ferrer Salat ha dit que és un dels aspectes sobre els quals ha de reflexionar i que «s'ha d'anar a una aproximació al màxim possible de totes les opcions polítiques que no estan en l'àmbit socialista. Na s'ha de dividir, sinó

conjuntar».

Un altre dels motius que indueixen AP a pensar en Ferrer Salat més que en cap altre possible candidat és la duresa amb què es plantejaran les pròximes eleccions, en les quals AP vol anar a guanyar, tot i que no en té prou garanties encara. A Catalunya l'enfrontament serà molt dur entre els partits majoritaris —CiU i PSC— i AP no vol quedar-se enrera respecte a aquests. Miquel Roca és clar que serà el candidat per Convergència i Unió a aquesta circumscripció i, segons es diu en medis polítics madrilenys, l'actual ministre de Defensa, Narcís Serra, potser serà el del PSC (PSC-PSOE). AP haurà de competir des de les seves possibilitats a Catalunya, que no són les mateixes que a la resta de l'Estat, amb un candidat que sigui prou conegut i representatiu com a mínim d'un sector de la societat catalana.

D'altra banda, es fa difícil presentar Ferrer Salat en segon lloc de la llista de Madrid, —darrera de Fraga—, ja que més d'un cop s'ha parlat d'ell com un possible recanvi de l'actual president estatal d'AP, d'aquí a uns quants anys. Presentant-se per Barcelona el liderat d'un i altre no s'interferiria, tot i que, tal com ha declarat Ferrer Salat també a Mallorca, per ell Fraga continua essent el líder indiscutible del centre i de la dreta espanyola i, a més, no vol prendre-li el seu liderat.

Parlament Ja arriben peticions al síndic de greuges

Barcelona.— La mesa del Parlament de Catalunya va tramitar ahir diverses peticions de ciutadans dirigides al síndic de greuges. Les peticions dirigides al síndic han començat a produir-se quan encara no s'ha fixat la data de presa de possessió de Frederic Rahola, que va ser elegit per a ocupar aquest càrrec dimecres passat, en la corresponent votació parlamentària.

Precisament ahir, la mesa tractà la qüestió de la cerimònia de presa de possessió del síndic de greuges i dels altres càrrecs que van ser elegits pel Parlament, com els síndics de comptes. Els detalls seran concretats en una pròxima reunió de la mesa, que se celebrarà la segona setmana de juliol. Prèviament, els nomenaments hauran de ser publicats al Butlletí Oficial de la Generalitat.

Proposició no de llei

La mesa va admetre a tràmit, d'altra banda, la proposició no de llei presentada pel grup socialista sobre la creació d'un circuit permanent d'automobilisme a Caldes de Malavella.

DES D'UN ESCO

Un president amb poca memòria

Quan fa uns dies TV3 va entrevistar Felipe González, vàrem poder apreciar els gests habituals que caracteritzen els seus diàlegs en públic. Aquell somris burla i suficient de qui està per damunt del bé i del mal, i també, per què no?, el costum que té de respondre a les preguntes amb una altra pregunta. Es diu —però jo no sé pas si és veritat— que hi va haver una retallada en una qüestió que feia referència a l'idioma català a l'esport i en la qual va repetir l'episodi Suárez quan, en unes declaracions a un setmanari francès, posà en dubte que el català fos útil per a explicar física nuclear. En aquesta ocasió sembla que el comentari fou de si els atletes saltarien més enlaire perquè la competició es transmetés en català i no en castellà, però en tot cas poden ser males llegendes i, com que no m'agrada de martellejar sobre qüestions que no he pogut comprovar personalment, no m'hi estendré. Però calia dir-ho, de passada, per deixar constància del que se sent a dir.

El que sí que crec que és important i que exigeix un comentari més seriós és la seva afirmació que a Espanya no havia governat mai l'esquerra. Ho digué molt seriosament i molt convençut, i em deixà un mal gust de boca que m'obliga ara a parlar d'aquesta qüestió. Si hagués dit que mai a la història no havia governat el PSOE sol, hauria dit la veritat, però és totalment intolerable d'afirmar que l'esquerra no havia governat mai. L'etapa republicana és història immediata i no és parlar del neolític o del paleolític; per tant, aquesta història l'ha de conèixer el secretari general d'un partit que en va ser protagonista d'excepció. El PSOE va governar durant la República en coalició amb Izquierda Republicana d'Azaña, partit com a mínim tant d'esquerra com el seu, i no dir-ho és falta a la veritat tergiversant els fets, capgirant la realitat o, en el seu cas, ignorant quelcom, ignorància que no es justifica de cap manera. Les dretes han governat Espanya habitualment durant segles, però precisament

per això és convenient de remarcar les etapes en què ho han fet les esquerres, perquè han estat poques.

En aquest sentit i veient que la memòria no és pas el més fort d'alguns polítics, és bo de recordar que el govern provisional de la segona República fou presidit per Niceto Alcalá Zamora i hi participaven Azaña, Lerroux, i els socialistes Prieto, Largo Caballero i Fernando de los Ríos; que fins l'any 33 va governar el PSOE amb Izquierda Republicana i que el febrer del 1936 tornaren a participar els socialistes del PSOE en el govern de Casares Quiroga.

Seria massa gros de deixar-ho passar per alt, molt més encara perquè Esquerra Republicana de Catalunya va participar també en tots aquells governs.

Potser algunes persones que veieren el programa no hi varen caure perquè són massa joves, però la veritat és que és sorprenent que un cap de govern pugui cometre un lapsus tan important en una qüestió que afecta precisament el seu partit, i podria fer creure que era un intent d'oblidar la realitat passada i fer foc nou. Crec que tots som hereus del nostre passat i que els qui avui estem en un partit o altre som també hereus del que el partit va fer o deixar de fer. En aquest cas, nosaltres no solament no hem oblidat mai la nostra història, amb les coses bones i també amb els nostres errors, sinó que ens sentim cofois de ser els successors d'aquella Esquerra que també va governar a Catalunya en l'època republicana. I això fins al punt que el fet d'haver conservat el nostre republicanisme ha estat la causa de moltes de les incomprendiments de què hem estat víctimes per part dels qui avui semblen haver oblidat que també ho havien estat. Sóc conscient que no es pot exigir el mateix a tothom, però almenys el respecte a la veritat és desitjable que sigui norma de conducta dels homes públics.

Albert Alay

Diputat al Parlament de Catalunya (ERC)

Qüestió de competència

El Suprem va debatre el cas Banca Catalana

La decisió se sabrà avui o dilluns

Madrid.— La sala segona del penal del Tribunal Suprem es reuní ahir per decidir quin és el tribunal competent per a entendre de la querella presentada per la Fiscalia General de l'Estat contra vint-i-cinc antics directius de Banca Catalana, entre els quals hi ha Jordi Pujol.

El Suprem estudià el recurs de cassació interposat pel fiscal general, Luis Burón Barba, contra la decisió de l'audiència territorial de Barcelona de declarar-se incompetent per a tramitar la querella. Com hom recordarà, el fiscal general presentà la querella davant l'audiència territorial perquè considerava aquest òrgan competent per a jutjar el president, mentre no es creï el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Difícil unanimitat

La sala segona del Suprem té un termini de deu dies per a fer pública la decisió, però s'espera que aquesta sigui coneguda avui, dissabte, o dilluns vinent. Sembla que ahir el Tribunal va prendre definitivament una decisió però que no volgué fer-la pública mentre

no estigui redactada.

Entre els membres del tribunal reunits ahir no hi ha unanimitat de criteri respecte al cas de la querella de Banca Catalana. La impressió general és que la decisió del tribunal no tindrà la unanimitat dels seus membres, unanimitat que, d'altra banda, acostuma a ser habitual en les decisions de l'alt organisme judicial.

Si el Suprem accepta les consideracions del fiscal general, l'audiència de Barcelona hauria de fer-se càrrec de la querella, malgrat la seva decisió anterior, i, en primer lloc, decidiria si l'admet o no a tràmit.

Al contrari, si el Suprem considera correcta la decisió de l'audiència de declarar-se incompetent, s'hauria d'entendre que el mateix Tribunal Suprem s'encarregaria de la querella de Banca Catalana. El magistrat del Suprem que fa les funcions de ponent en aquest cas és el senyor García Miguel, que precisament ahir presidia un tribunal de contraban, la qual cosa féu que la reunió al Suprem comencés després de la una de la tarda, amb retard sobre el que s'havia previst.